

TAM TAM

MĚSÍČNÍK ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH SKAUTŮ V EXILU

ROČNÍK III.
LEDEN

ČÍSLO
1976 | 5

Tentokrát opět s přílohou SEM-TAM

ze zimního lyžařského tábora na ^{Andělské} ~~Andělské~~ hoře.

P. F. 1976

H L Í D K A P R O S K A U T Y . A V L Č A T A

Jak jsme začínali.

Když jsme ještě za války 1914-18 začali skautovat, byl jsem malý chlapec. O skautingu se mnoho nevědělo a na venkově si nevěděli s námi rady, kam nás zaradit.

Slušní lidé v noci spali doma v posteli a v noci v lese mimo hajného byli jenom bubáci, hejčadla, večernice, klekánice a jiná strašidla.

Když se moje stará teta dověděla, že jsme se dali k těm 'tulákům' a že nám to táta trpí, zalomila rukama, pokřížovala se a prohlásila: "Z toho nic dobrého nepojde. Jak se děti naučí toulat po lese, nikdy sň to již neodvyknou a jednou se ztratí a nikdo je nenajde." Inu měla pravdu, protože já jsem se ztratil dvakrát v životě, zmizel jsem za kopečky a nikdo o mně nevěděl řadu let.

Vesnice jsme raději obcházel jen humny, aby se nám lidé nesmáli, že máme holá kolena, báby odháněly děti z cesty a sám jsem slyšel, jak máma vyhrožuje vřeštícímu klukovi, který se nás polekal: "Budeš ticho, nebo tě dám těm škautům, oni tě vezmou do toho pytle a budeš muset spát v lese."

Hasilí jsme si to jednou z lesa opodál vesnice, protože jsme spěchali na dráhu. A na mýtině dvě ženy, jak nás viděly, hodily krosny na zem a horempádem domů. Volali jsme na ně, chtěli jsme je uchlácholit, ale tím více pelášily.

Teprve časem si na nás zvykli i na vesnicích a tak jsme sestoupili z pohádek do tohoto světa a stali jsme se lidmi.

- Velen -

... a ještě jedna vzpomínka.

Polovina šedesátých let. Otec, křtící kněz a já kmctr - všichni až na to robátko muklové - čekáme v sakristii karlínské basiliky sv. Cyrila a Metoděje na obřad. Skončila mše sv. a do dveří vstupuje kněz s dvěma ministranty. Jeden z nich je Čiřan. Trochu nezvyklé. Dovídáme se, že zamýšlí studovat teologii. V Československu přání dost odvážné. →

Polovina sedmdesátých let. Do redakce nám přichází dopis z Itálie. Skautská lilka v hlavičce. Perfektní čeština: "Milí bratři pošlete mi veškeré svazky Vaší skautské edice ..

KDO JE KDO ?

Velen:

Emilie M I L Č I C O V Á, první naše náčelní /1890 - 1960/.

Dnes se již na ni málokdo pamatuje. Převzala dívčí kmen, když se vytvořil v r. 1920 Svaz junáků - skautů a skautek RČS. Jako profesorka tělocviku měla blízko ke skautingu a její milá, snad až příliš tichá povaha si získala důvěru našich děvčat všude.

Ve dvacátých letech vydala příručku dívčího skautingu právě v době, kdy byly proudy, které tehdy chtěly z děvčat 'udělat kluky', jak mi jednou řekla a na druhé straně zase byly proti všemu, co se zavedlo v chlapecké organizaci. Milčicová se snažila najít ve skautské výchově co je vhodné pro děvčata a to ostatní nechat chlapcům.

Spojovala tělovýchovu a atletické výkony s rukodělnými pracemi a zručností a bojovala proti předsudkům, jako bylo tvrzení, že děvčata jsou 'levá' na zetloukání hřebíků a štípání dřeva sekerou, porážení stromů a pod.

Když v r. 1935 Karlova universita v Praze a Masarykova universita v Brně zavedla tábornické kursy pro tělocvikářky, dostal jsem za úkol vést kursy děvčat. A tehdy jsem poznal, že měla pravdu: děvčata se naučí i t. zv. chlapecké zručnosti velice rychle, když musí. V orientaci jsou stejně dobré jako chlapci. Plavou lépe, ale nedovedou běhat. To všechno Milčicová věděla a podle toho se snažila upravit osnovy skautské výchovy.

Za války s ní osud smýknul, protože její rodina pocházela z pohraničí a musela se vystěhovat a ke skautingu se již nevrátila.

Počátkem r. 1949 byla Milčicová mezi pěti prvními skautkami, které byly dekorovány řádem Stříbrného Vlka. Až do té doby bylo toto vyznamenání výsadou skautů.

POZOR!! Neděli 29.2. a 21.3. jakož i týden od 4. do 11.4. zasvětíme rukodělným pracem a přípravám na tábor na Kozí louce. Počítejte s těmito termíny, chcete-li tábořit s námi. Podrobnosti příště.

Bratra Paka a všechny moc zdraví Váš Pater Leo Gs."

Někteří z vás znají našeho čínsko-česko-italského bratra z loňské Lesní školy v Cassies. A my všichni mu tiskneme levičku s novoroční zdravicí a přáním mnoha úspěchů v práci s naší mládeží.

V. sraz družiny SOV, Aegerisee, 28. a 29.dne měsíce říř 75

Červen - měsíc říř. Ale počasí řířové nebylo. Pršelo ve dne v noci a když anad chvílemi malinko přestalo, bylo to jen proto, aby hned zase mohlo začít znovu.

Na louce u jezera jsme našli pro družinu SOV vyznačený claim, na němž se už týčil Danův vůdcák. Kolem něj pak začaly vyrůstat další stany pro další obyvatele.

Byl to výborný trénink pro ctrlé zálesáky, přšelo jako v prvohorách z mraků, které se ploužily ve dvou třetinách hloubky aegerijského údolí.

Zbytek odpoledne uběhnul projednáváním organizačních záležitostí kolem Nordjambu /výzbroj, výstroj, výstavka, dárky pro hostitelské rodiny, stany, vlajky a asi tisíc jiných věcí/.

Večer jsme se sesedli v půlkruhu kolem ohně ve skalním výklenku /"krbu"/ v blízkém lesíku na břehu, upekli si buřtíky a bylo toho tolik na povídání, zpívání i dívání a naslouchání, že těch pár hodin do půlnoci uběhlo jako voda, kterou jsme také neustále ždímalí a vysoušeli ze všech svršků a spodků. Táborníci, kteří za celý den nevystrčili ani nos ze svých komfortních bydlíků, se asi marně pokoušeli zahřát v provlhlých spacácích, když Monarche, Rychlonozka a Sam Howkins z ničeho nic prohlásili, že na noc je nejlepší si trochu zaplavat a také hned vstali, svlékli se a vklouzli do té hrozivé, černé, nedohledné vodní masy, která očividně stoupala. Jako v té písničce " ... plulí dál a dál ...", hlasitě se bavili, smáli se, zpívali, vypadalo to, že je budeme muset chytat do lasa nebo do podběráku a násilím vytáhnout na břeh. Zkoprnělá záchranná četa /Lev, Ana, Kvíkveg/ si oddechla, když se konečně vynořili v dosahu baterek a četa fotografů se zaradovala s připravenými fořáky a blesky /Šípka, Akela, Sedmihlásek/. Teprve potom večerka.

Za několik hodin druhého dne už Dan budil Kvíkvega, aby zatroubil budíček na svůj skautský kleron. Oba byli ještě ztuhlí spánkem ; ale Scvy bystře pochopili smysl těch zvuků a bez dalšího násilí hbitě vyběhli do trávy, která zhnědla rozpuštěnou hlinou, protože před půl hodinou, asi v sedm, se nad táborem rozpoutala pravá prvohorní průtrž mračen.

K snídání jsme si přinesli horké mléko z blízkého statku a snědli do posledního drobtu koláče a bábovku, které odněkud

Kouzelník.

Jó, zimní tábor! To je krásný zážitek. Ale i sebelepší sportovec vyplívne na horách dušičku po několika krocích, nemá-li v sobě aspoň pět tlustě

pomazaných chlebů s marmeládou, misku táborového jídla „jdi pryč“, tři hrnky kakaa a jiné dobroty. Naštěstí sídlí na Andělské chatě mezi jinými i jeden velmi oblíbený kouzelník, který čaruje od rána do večera - chléb se škvarky či slavnostní silvestrovskou večeří. Zkrátka a dobře, bez Modráčka bychom mohli všichni sblátit. Přijede-li někdo na tábor coby vyžle, může vzít na to jed, že ho na konci tábora odveze horská služba na nosítkách, vzhledem k jeho poněkud zvětšeným rozměrům. Modráčku, Modráčku, až na sebe budu doma rvát své zřejmě sražené kalhoty, budu na Tebe vděčně vzpomínat.

Tuň Kysař

Andělské noci.

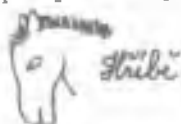
První den na chatě jsem byla hodně unavená jízdou autem, a proto jsem se těšila na postel. Konečně nastala noc, huplí jsme do postele a za chvíli všechno spalo. Kolem druhé hodiny ráno jsem se probudila s pocitem, že nejsem v posteli sama. A opravdu, Něo-Či mi ležela na bříšce, že jsem sotva dýchala. Odkutálela jsem jí na její postel. Ještě něco zabručela, ale už se nehýbala. Chvilku jsem ležela s otevřenýma očima, když jsem slyšela Něo-Či křičet: „Císaři, císaři!“ A když ještě dodala: „Polívku!“ nemohla jsem to už vydržet smíchy. Naštěstí jsem nikoho neprobudila.

(PIRKO)

P^ostrašně strašidelná Pavlova povídka na dobrou noc.

V Londýně žila tak zvaná Madame Tussaud. Založila museum voskových figur. Byli tam slavní lidé, ve sklepech byli vrahové a loupežníci. O jednom vrahovi se vědělo jen to, že své oběti zhypnotisoval dřív než je zamordoval břitvou. Když s jeho figurou ve sklepech někdo zůstal přes noc sám, už živý nevyšel. (Už to na nás působilo hodně strašidelně! Dále Pavel vyprávěl:) Jeden odvážný novinář chtěl, aby se stal známým. Řekl si tedy, že půjde zkusit štěstí do toho musea. Vzal si lůžko, papír, tužku, svíčku, baterku a kapesní nůž. Vrátný ho pustil chtě nechtě do sklepa, ale jen pod tou podmínkou, že nechá svítit světlo a otevřená vrata, aby mohl rychle vyběhnout, kdyby se něco stalo. Novinář potom přemýšlel, jak začít s reportáží. Najednou zavanul místností průvan, zabouchl dveře a zhasil světlo. Novinář přeběhl mráz po zádech... (A nám taky!) Novinář rozsvítil baterku, aby se podíval, jestli je všechno v pořádku a aby zapsal, co se stalo. Vykřikl. Uviděl totiž, že vrah pomalu posunul jednu nohu dopředu. (Hrozně jsme se všichni lekli a klepali jsme se strachy.) Novinář si vzpomněl, že se nesmí podívat vrahovi do očí, aby nebyl zhypnotisován. (My holky jsme se tulily strachy k sobě.) Vrah se přibližoval krok za krokem, blíž a blíž! Novinář už to nevydržel a přece jen se vrahovi do jeho skleněných očí podíval! Vrah se stále blížil, až byl úplně u novináře - a ten se nemohl ani pohnout! (Třáslý jsme se hrůzou!) Vrah pomalu otevřel břitvu, sáhl novinářovi na krk a řekl: »Máš hezkej krček.« Pomalu zvedl břitvu, nabrousil si jí o kožený opasek a dal se do díla. Jak se břitva zařezávala do masa! Byli jsme celí bez sebe strachem. Naštěstí nám Pavel prozradil, že se v tu chvíli novinář probudil !!! Přesto jsme se třáslý ještě když jsme psaly tuhle povídku.

D Í V Ě Í H L Í D K A

Jak čelit černému nebezpečí.

Zase je za námi jeden vydařený podnik - vánoční žyžovačka na Andělské hoře - viz konkurenční plátek Sem-tam. Byla jsem tam jako pozorovatelka, ale přiznám se vám, milé sestřičky, že jsem došla k dosti znepokojujícímu závěru: ti kluci, dříve dosti veliká nemehla a nekňubové se ukázali tentokrát v nejlepším světle! Při službě v kuchyni si s děvčaty vůbec nazadali: prostřeli na stůl, uklidili celou chalupu a točili se v kuchyni radost pohledět. Šla jim k duhu i vtipná kaše: o silvestrovském večeru se objevili v přenáramných maskách. Aby nás tak kluci přetrumfli! To nesmíme dopustit! A ke všemu se na Andělské hoře objevil Pavel, který umí děsně moc věcí a je činovník /ale k l u k, Žádný olysalý plesnivý kmet/ a oháněl se tam k u d l o u. Musím vám říci, že s ním umí zacházet a jest se co obávat, že to ty kluky taky naučí. Proto vám, holky, radím, abyste si pořídkly taky kudlu a učily se s ním zacházet. Ty švýcarské budou mít příležitost o dvou nedělích a pracovním týdnem /viz str.3/ něco od Pavla okouknout.

Sestry, vzhůru srdce! Nemějte strach z dobré ostré kudly:říznete-li do vlastního masa, upadnou jen nešikovné kousky a těch není škoda.Ostatně nejen velkou násobilkou a vyňatými slovy živ je člověk - někdy taky rukama! Zdraví vás

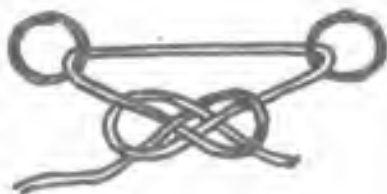
Iriska

C O N Á S S P O J U J E

Křesomysl, Nezamysl i Spytihněv pocházeli z rodu Přemyslova.Pamatujte si to dějepisně i pravopisně. A teď poslouchajte: Světluška Myška klopýtla o pytel písku a rozbila si koleno. Šipka k ní příběhla, pohlédla na ní zpytavým pohledem a povídá: 'Teď pykáš za to, že tuze pospícháš! Myška se zapýřila a v oku se jí zatřpytla slza, jelikož jí koleno bolelo. Tak tohle si pamatujte pomze pravopisně, protože je to jeden z nesmyslů, kterými škádlíme naše čtenáře. Jistě jste pochopili, že to bylo opakování z minula. Můžete vymýšlet sami a použít i slova odvozená jako: třpyt, třpytívý, jazykozpyt, nevyzpytatelný, odpykávat, odpykat atd.

A teď si řekneme: Syn se sytíl sýrem. A to by byla tři nová vyňatá slova po s-. A když syn, tedy i synovec nebo zlosyn. K systému patří odvozeniny: sytoat, nasytit, nenasytný, přesytit se a k sýru syrovátka, syreček, sýrárna. Ale pozor! Síra /sulphur/ je chemický prvek, který se píše měkce. Proto i sirky - zápalky se píší měkce.

UZEL PŘÁTELSTVÍ,
VORAŘSKÝ UZEL
TAKÉ CARRICK BEND

NEROZVÁŽE SE ANI PŘI VELKÉM TAHU, NAOPAK
JEŠTĚ VÍCE DRŽÍ. UŽÍVÁ SE VŠUDE TAM, KDE
JE LANO VYSTAVENO MĚNÍCÍMU SE TAHU, POVO-
LOVÁNÍ, VYPNUTÍ, PŘÍPADNĚ I S PRUDKÝM
TRHNUTÍM.

S k a u t s k á p r a k t i c e

DIAMANTOVÝ
UZEL

STEJNÝM UZLEM SE
JIŽ VE STŘEDOVĚKU UVA

ZOVAL NAKLAD NA HŘBETY MEZKŮ - V NAKLADECH
BÝVALY POKLADY V CENĚ DIAMANTŮ - ODTUD NÁZEV

SEM-TAM

*tráborové družočiška
tentokrát zimní*

KDO nevěří, ať se zeptá někoho z té skautské čtyřicítky, která to všechno prožila. Hora Hahnen či Engelberg má svých 2600m a když je na nebi pár obláček, připomíná velkého anděla nebo veliký stůl, kolem kterého sedí hned celá kupa andělů. Chata švýcarských roverů je jen v nějakých 1300m, s krásným pohledem na okolní horské velikány s nejvyšším z nich, Titlisem, i do údolí, kde v noci svítí turistické středisko Engelberg. Měli jsme tedy „Andělskou horu“ pod sebou i nad sebou - není divu, že jsme se cítili jako v sedmém nebi.

Tento SEM-TAM jsme připravili ještě na táboře! Po druhém velkém lyžování na Titlisu zůstali téměř všichni doma a zúčastnili se soutěže o nejlepší příspěvek. První cenu získali HOLANĎAN, PANDA a TOMPE, tři druhé si odnesla děvčata: ŠIPKA s BUDULÍNEM, MYŠKA, a DELFÍN s HRÍBĚTEM. Večer se předčítalo a tak jsme na konci tábora prožili ve zkratce ještě jednou vše od začátku.

Místo nejlepšího účastníka vyhlásil velitel tábora br. Štefan hned pět výtečníků: LYŽAŘE NADŠENCE /Aňa, Šrámek/, SKŘÍTKA POŘÁDNÍČKA /Borek/, VESELOU KOPU /Holandán/ a KRESLÍRKU OBĚTAVCE /Štopka/.

Když pozorně přečtete další řádky a prohlédnete si kresby, poznáte, že jsme měli tábor nad tabory - nad jiné vysoko a andělský...

První den na chatě.

Štefan přinesl od paní Waser klíč od chaty, Mára otevřela dveře.,Páne, to je ale hezká chata,řekli jsme si. Otevřeli jsme okenice a já jsem si v klidu prohlížel kuchyň, naše ložnice, sklep i zásobárnu. Všechno se mi moc líbilo. Potom musel Štefan pro Vrnětovy a my s Márou jsme uklízeli. Umyli jsme podlahu /pů, ta byla ale špinavá!/, zametli jsme schody a já jsem ještě umetl sníh na schodech před chatou. Pak už jsme jen čekali, kdy se konečně objeví ostatní. Po dlouhé době se hlásili telefonem. Nemohli se sejít, protože Štefan čekal na parkovišti a Vrnětovi na nádraží. Příklad to klapne, až se Mára naučí hrát skautskou hru „Předávání zpráv“. Zabučel nákladní výtah, objevila se naše zavazadla a šli jsme nosit. Páne, ten sníh a ten led kouzaly! Všechno jsme nepobrali. Museli jsme jít ještě jednou a ještě jednou. Teď se objevili i Vrnětovi a po velkém vítání a objímání donesli jsme zbytek zavazadel. Udělali jsme si večeři. Ta nám ale chutnala!

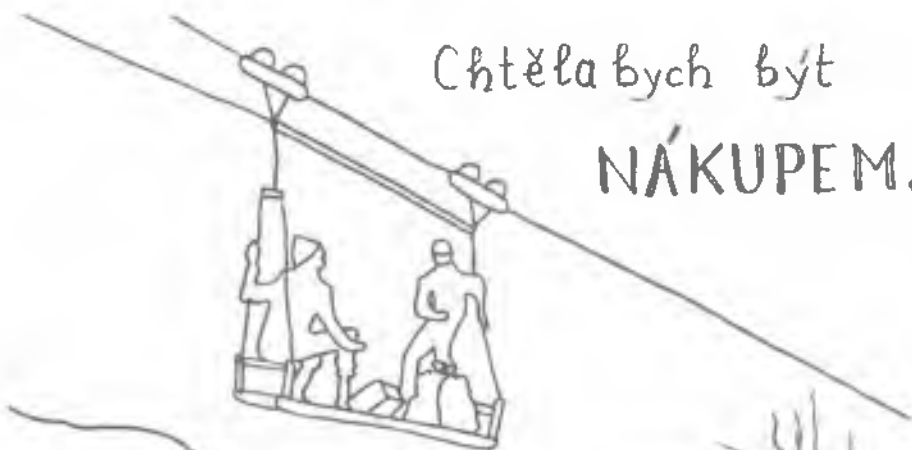
Štědrý večer v nebi.

Bylo nás devět, se psem Bahňákem deset. Chata byla dávno uklizena a téměř vše připraveno. Pavel měl ještě přivést vánoční kapry a stromeček, ale trvalo to tak dlouho, že jsme ho začali podezřívát, že šel obojí teprve lovit. Zpívali jsme koledy a čekali. Bylo už sedm, když se Pavel objevil - jedlička byla překrásná a ryby už naporcované. Navíc přinesl čerstvý TAM-TAM. Doháněli jsme zpoždění, ale pak se najednou vyskytla další překážka: Kuchařky se začaly do TAM-TAMU tak horlivě, že zapoměly hodit ryby na pánev. Když se i to napravilo, dali jsme se do slavení. Těšili jsme se z betlémských světél pod námi, jedli jsme, pili, hodovali. Na rozdíl od jiných pohádek tím ta naše teprve začala...

(VRNĚ)

Chtěla bych být NÁKUPEM.

Z údolí do chaty je to pořádně do kopce. Ze statku nad námi proto vede jednoduchá lanovka - bečna na kladce - pro dopravu mléka a jiných nákladů. Když jsme poprvé vystupovali po

umrzlé cestě a nad našimi hlavami se najednou zjevila bečna s našimi zavazadly - aj, kdo může za zlé mítí ztahanému dítěti - určité se

ve všech hlavách vybavila kouzelná vídina, být v té chvíli tornou či kytarou a raději se vznášet než planočit. Sen o vznášení se splnil jen našim nákupům a pak ovšem Puntovi, ale to už je jiné vyprávění - o mrtvém dobytku a tak /my zasvěcenci to víme, ale nepovíme/. Puntovi jsme opravdu nezáviděli, zato dětem z chalupy, které si denně takhle poletovaly do školy a ze školy, těm jsme záviděli z plna srdce, zvláště když jsme byli celí uplahočení a s jazykem na vestě. Být takhle nákupem... (Máma)

Frut

vyčarovaly sestry Linn a Lípa. I čtyřnohý bratr Kojot se hlásil o sousto, ačkoliv takovou stravu normálně nežere.

Po 1/2 lo hod.se začal bratr Dan věnovat prázdným okénkům v Junáckých stezkách, která se začínají pomalu plnit, ostatní mezitím v jiném stanu trpělivě promačkávali vzduchové čočky v hostitelově matraci, tvářice se, že zpívají junácké písně.

Stala se neuvěřitelná věc : přestalo náhle pršet, čehož jsme využili k odhadu vzdáleností a překonávání kilometrové tratě junáckým krokem, kdy se Rorýs snažil zamaskovat menší rychlost větší znalostí dřevin u cesty. Jen bratr Kojot pokračoval ve svém vášnivém úsilí, aby se prokoušal, protáhnul nebo aspoň proštěkal tím nejložitějším labyrintem myších chodbiček. Už včera se ostatně zabalil do tlusté vrstvy bláta, z kterého čouhal jen udýchaný jazyk.

V poledne nám sestra Rinn unesla Anu, Lva, Sama na skautské vystoupení v Aazbergu. Mezeru, která po nich zbyla, jsme si vynahradili jejich porcemi výborné, vydatné masové bramboračky z osvědčené Sedmihláskovy kuchyně. Veliký Manitou dovolil jen těm nejstatečnějším bojovníkům, aby se jim jiskra zápalky uchytila v promočené březové kůře a klestí. Zato jsme ale nemuseli dolévat do kotlíku vodu - o to se postaral déšť.

Přitahovalo nás závětrí krbu na břehu, který byl ještě teplý od nočního ohně. Uvařili jsme tam několik kotlíků čaje /jedem se vylil/ s přísadou jehličí a podařilo se nám upéci asi polovinu těch brambor, které nám zbyly ; druhá polovina nám shořela, protože bylo málo popele.

Ale přesto jsme ještě zpívali, zatím co táborníci z bydlíků mrzutě koukali zamlženými okny. Ten zpěv už byl trochu k světu : nadlehčoval se kouřem, kličkoval mezi provázky deště, jako ve spleti notových linek :

Sing every one,

Sam, Jacques 'n Joac Erik and Lea,

Go, Jamboree !

Five finger, one hand, oh Jamboree ...

Když jsme potom odjížděli, bylo to jako když auto z XX.století zabloudí do vytrvalého prvohorního deště. Tvrdá zkouška, kterou všechny Sovy prošli s roztomilým úsměvem.

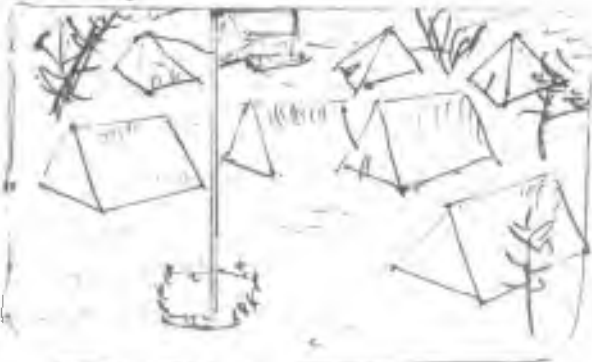
Pro zranění z házené nemohl přijít jen bratr Pistole.

Napsali Sedmihlásek, Kvíkveg a Rorýs

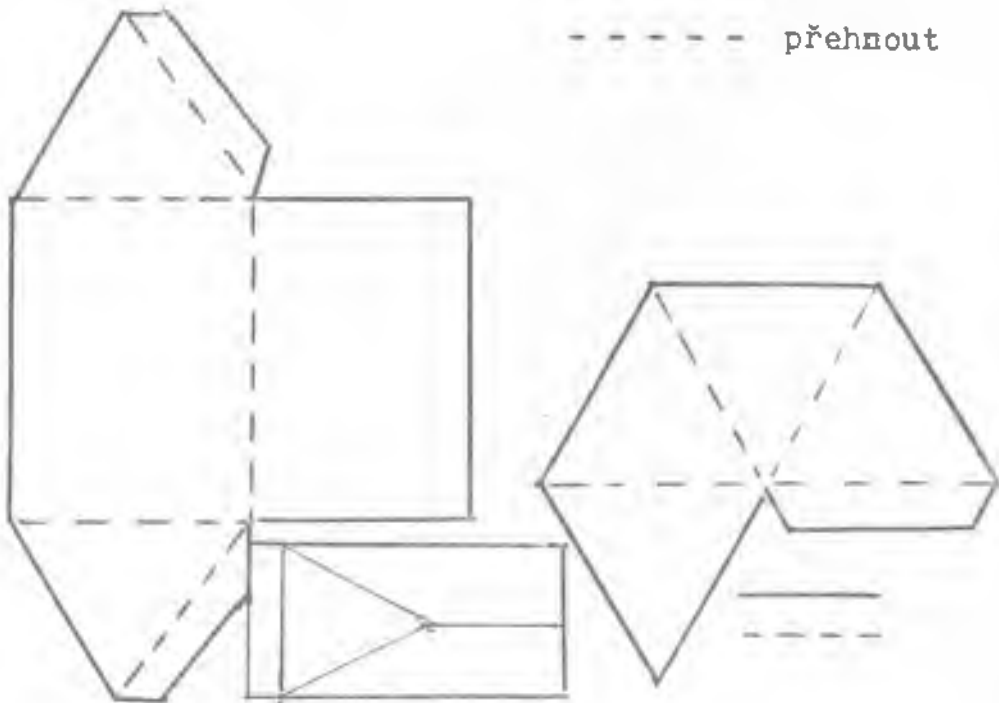
..... UDĚLEJTE SI

Abyste si oživilí vzpomínky na léto, udělejte si papírový model skautského tábora. Stanů "áček" a "jehlanů" si obkreslete na čtvrtku omalujte a slepte, kolik budete chtít. Vlajku přilepte na špejličku, dolní konec zapíchněte do kousku formely.

Hotový tábor si rozestavte na kus tuhého papíru, který předem zeleně omalujte. Můžete naznačit též modrý potůček. Pár větviček zapíchnutých do formely - to budou stromy na okraji tábora. - Ať se vám tábor povede !

————— vystříhnout
- - - - - přehnout

USÍNÁNÍ ANDEŮ

Krysari už traužil večerku a Ček nám
přijde předčítat, potom se roztáhne světlo
a pak by mělo být ticho, jenže.....
u lůžku se vyhlásila polštářová
válka a je to slýsat v širý kraj!
Ani holky nezůstávají pozadu.

Badulínka, Šipka, Jip a Myška si
vyprávějí vtipy a straší jiné,
Srámek skřípe zuby, a Delfín chrápe.
Tatím Holanďan uspěvuje..... bím.....
bím..... bím. A Jirka trápí kytaru.
Najednou je po legraci, protože Ček
vrazil dovnitř a hrůzi, že nás
vyhodí z lůžka do mraku.

Ušlechlo ztichlo a nastala andělská noc!

Jak sjížděly

Jojo

Vstávali sme okolo siedmej a u prvej lanovky sme boli o osmej. Nemuseli sme tu dlho čakať.

Rozdelili nás do troch skupín, najlepši išli s Oldom, druhá skupina s Puntom a tretia patrila Štefanovi.

Najlepšia družina išla vyššie než tie ostatné. druhá a tretia družina

začala spolu, ale čo skoro sme sa rozišli u stanice lanovky na Trübsee. Naša družina - tretia, lyžovala pod lanovkou. Zišli sme to štyrikrát, ale ja len trikrát. Pri tretom zjazde som chcela prejsť taký hopkáček, ale som nevidela, že za ním boli kamene. Tie som uvidela až keď som išla dolu. Pritom mi jedna noha zostala na tom hopkačiku a ja som spadla ani neviem ako. Keď som sa spamätala, mala som natlčené ústa. Po návrate v chate mi usta trochu opuchli, druhý deň som nemohla ani dobre rozprávať. Ešte dobre, že som si nevybila žiadny zub.

Jízda z Titlisu byla úplná hrůza - i ti větší sjížděli pluhem, rychlostí šneků. Jenom naše čtyři Holanďanky jely „šusem“. Štefan se nás pokoušel opravit, ale daleko se s tím nedostal.

Rozdělili nás na dvě kategorie, totiž na rozšlápnuté knedlíky a koštata.

Nakonec jsme dojeli domů docela zdraví, ale na chatě jsme hned zapadli do peřin.

Ťňuf

Salaše, halekačky a zbojníci.

Dneska šla většina dětí lyžovat. Ty, které zbyly, šly s Vrnětem a dvěma Věrami na procházku k salašům. Tam ovčáci v létě zahánějí ovce, aby je podojili a vyrábějí sýr.

Také jsme se naučili zbojnickou halekačku: Tri dni ma na-naňali... Zbojníci byli hoši, kteří nechtěli na vojnu, protože vojna tehdy trvala sedm, čtrnáct a někdy i třicet let. Tak raději utekli do hor. Věra nám vyprávěla také legendu o Jánošíkovi:

Jánošík byl velmi silný a oblíbený. Lidé říkali, že má tu ohromnou sílu v opasku, který byl pobitý cvočky. A že kdyby opasek odložil a někdo by mu ho vzal, že by ztratil sílu. Byla vypsána odměna tomu, kdo Jánošíka chytí nebo ukáže místo, kde přebývá. Ale četníci ho nemohli chytit, protože ho sedláci a ovčáci skrývali. On jim také vždycky pomáhal a tak ho nechtěli zradit.

Ale jedna bába, která toužila po odměně, ho přece zradila. Věděla, že Jánošík chodí do jedné hospody za svojí milou. Řekla to četníkům a ti se tam poschovávali. Když přišel Jánošík, skočili na něho, ale on je odhodil. Utíkal ven, zbývalo mu už jen pár kroků ke dveřím, když mu bába vysypala pod nohy pytel hrachu. Jánošík nešťastně spadl a tak ho chytili. Propíchnli mu bok hákem a tak musel umřít. A když to jeho milá viděla, smutkem zemřela.

(BODULÍNEK + ŠIPKA)

Zimní odborky *)

ZLOMNOHA. Skaut či skautka musí mít talent a zkušenosti. Druhý stupeň se dosáhne až po pátém zlomení stejné nohy. Nebyla „bohužel“ nikomu udělena.

DRŽKOPÁD. Zjednodušený Zlomnoha. Stačí vyvrtnout si palec či jinou končetinu. Dá se skládat na sněhu i na souši. Odborku obdrželi tyto specialisti: Holanďan, Jirka, Jojo, Punta, Šrámek.

ZADNÍ KOTVA. Lyžař se musí tímto způsobem několikrát za den zachránit před jistou smrtí. Je nutno mít důvtip a velkou Hm-Hm /kdo nerozumí, ať napíše redakci/. Čestný nositel: Šrámek.

ŠPIČKOZLOM. Předpokladem je velká porce odvahy a stářím vyhlodané lyže. Nejlépe se skládá na skalnaté stráni s trochou sněhu pro zmírnění pádu /např. Klášterská louka/. Dosáhl: David.

DLOUHOSPÁČ. Podaří se mu nejméně třikrát za sebou prospat budíček, mytí a snídani. Nevyruší ho ani zpěv Pirátky ani kbelík vody. Obdrželi: Ana, Jirka, Marcel.

POLŠTÁRNÍK. Zasáhne každou druhou ranou protivníka polštářem do nosu a sám obdrží nejméně 55 ran denně. Předáno: Marcel, Panda.

*) Vědecky zpracovali a skreslili:
HOLANĎAN, PANDA, TOMPE.

VELESEZENÍ VŮDCŮ A ČINOVNÍKŮ EXILOVÉHO SKAUITINGU V EVROPĚ se konalo 29. a 30. 11. 75 na Hegbachsee /Rüsselsheim/. Zastoupení zemí : CH Io, D 8, NL 3. Hodnoceny tábory Zátoka a Severka, klady i nedostatky, výprava na Nordjamb a řešení její finanční podpory. Referáty o stavu a činnosti oddílů : CH, D-jih, D-střed, D-sever NL a písemně A. Plánovány tábory 76 : Zimní Engelberg CH, letní - NL v Rakousku, D-střed v Černém lese, CH Kozí louka a Fayerne, Puřák roverů a Bobrů Černým lesem.

Dále projednáno : Lesní školy /Cipa/, Časopisy : centrální Tam-tam, oblastní Stezka /NL/, oddílový Řetězec /D-jih/ a spolupráce s převážně činovníckou Stopou. Vztahy k jiným skautským svazům :

CH - SPB/Jestřáb/
D-DPSG/Maugli/
A-Pfadfinderbund /Aquila/
NL - v jednání.

Určení dopisovatelů pro exilový tisk, způsob rozesílání Pořadního svítku. Kroje, označení. Koordinace činnosti v Evropě. Pojem činovníka. Stanovení vůdců oblastí : Radek Vrně, Cookie, Aquila. Volba vedení v Evropě : Cipa, Máma, Vrně financování jeho agendy. Skautská knihovna, pohlednice. Kontrola úkolů z Z. velesezení ve Winterthuru.

- red -

Anna :

Z á ž i t k y z J a m b o r e e C H A N G E

Na Nordjambu -75 vládla jedna hlavní myšlenka, která zaujala všech 18 000 skautiků: byl to čenž, čili výměna. Každý Jamboreesta měl s sebou v krabičce desítky odznaku, vícero šátků, turbánků, národních triček a pokud možno i skautské pásky.

Někteří skauti, především Američani, si přivezli v kufříčku dokonce několik stovek svých odznaku, aby za ně vyměnili co nejvíce cizích.

Naše první vyměňování jsme zažili na lodi "Skibladner" (nejstarší lopatková loď v Norsku), kterou jsme se plavili z Eidsvollu, místa naší Home-Hospitality, do Lillehammeru. S námi byli totiž také na palubě angličtí skauti z Walesu. Nejvíce na lodi vykšeftoval br. Roma, který za své vlastnoručně vyrobené turbánky dostával nádherné anglické. Ale také Drahoš, Akela a ostatní si přišli při výměně na své.

V táboře nastala hlavní čenžovací vlna hned ty první dny, před a po zahájení. I když byla v celém táboře spousta práce s jídelnou, stožárem, bránou a s vlastními stany, vždycky jsme si našli k večeru trochu času, abychom zmizeli z tábora a pokračovali v honbě za odznaky. A zase naopak všichni možní skauti ze všech národů a ras chodili po našem táboře sem a tam, aby čenžovali, kde se co dalo, samozřejmě co nejvýhodněji. Ani tma, která přišla po desáté hodině večer, neodradila zuřivé čenžisty a pokračovalo se na zemi nebo na dece za svitu baterek.

Neradi jsme viděli, jak naše zásoby přivezených odznaků rychle mizely a přemýšleli jsme, co nabídnout dále. I když jsme měli od br. Maugliho zakázáno

Vliv mravenců na otáčení Země.

Původní památný projev B.(ludného) HOLANĀANA se bohužel nezachoval. Zcela z paměti nám laskavě sdělil toto:

„Přátelé, jak už starý Newton pravil, těleso, na které nepůsobí žádné síly, pohybuje se stejnou rychlostí, kterou obdrželo. To prý je také důvod, proč se země otáčí, ale ve skutečnosti by se netočila, nebýt mravenců. Bez nich by nebyly ani mraky, ani déšť. To by znamenalo konec světa - vše by se zřítilo na slunce. Naštěstí to tak daleko ještě není, ale některé světadíly se už otáčejí pomaleji, např. Asie a Austrálie, protože tam žijí jen dva a půl až tři mravenci na čtvereční kilometr! Stávají se také nehody - třeba v roce 1921 vyhubili v jedné vesnici všechny mravence a ostatní mravenci začali stávkovat, ba dokonce chodit pozpátku! Hrozilo nebezpečí, že se i země začne točit jinak, ale nakonec vše dobře dopadlo. Od té doby lidé žijí s mravenci radši v míru. Myslete na to a nerozkopávejte mraveniště!“

Nový rok na Klášterské louce.

Na klášterské louce jsme ztrávili nejvíc času - byl prošpikován legrací, vztekem, pády atd. Hned první den si Holančan při pádu rozmlátil hu..ústa/ o hranu lyže. Krysař padala tak, že poslední dny hrála všemi barvami a nemohla stoupnout na lyže. Na Nový rok nás jelo docela málo. Nejdřív jsme dělali slalom a pak jsme jezdili bez hůlek. Na dost plochem kusu pod lavíčkami jsme zkusili společnou jízdu, ale jedna velká boule nás složila. Po druhé jsme to přeželi výtečně, zato do nás najeli ostatní a byla valná hromada. Tou to také skončilo: Puntá nám to zatrhnul, že prý je to nebezpečný. *Štěpán*

„Anděl jede dolů šusem, nahoru pak šlape klusem.“

Také BAHŇÁK byl přítom.

Začalo to tím, že moji páni snesli z půdy různé krámy, ve kterých můj psi čich poznal věci, se tábory. Říkají jim spacáky, batohy a jsem; slabá vůně Severky v nich ještě bedlivě přihlížet, zda snesou také šek. Pletl jsem se jim schválně pod to připomněl. A opravdu, i moje tá-

kterými se jezdí na podobné. Zavětril zbyla. Začal jsem můj cestovní pelíšek nohy, abych jim borová postel by-

la snesena a vyprášena. Hned jsem si do ní seal, aby mě nezapomněli doma. V tom pakovacím zmatku by se to mohlo snadno stát. Ale dopadlo to dobře vil, že se málo a venku jsou taky zim-uprostřed vyso-toho bílého ba-jím záda i bříš-kem, prostě jsem jenom smáli a opak si říkali, pravdoucí, cítil zeře!

a vyjeli jsme... Trochu jsem se di-jede teď, kdy sluníčko svítí tak je zima. Ještě jsem nevěděl, že ní tábory. Vystoupili jsme někde kých kopců a hned jsem zajásal: hýnka kolem! Obaloval jsem si ko a ryl jsem do něj čumáč-se bahnil. Kupodivu se páni nekárali mě, že se umažu, na-jak budu pěkně umytý. A pravda jsem se lépe než po koupeli v je-

Pak jsme si vykračovali někam nahoru na vysoký kopec. Všichni mi záviděli, jak si krásně běhám sem tam a vůbec nejsem udýchaný, protože oni jenom funěli. Nahoře v chatě, kde jsme bydleli, to bylo jako v nebi. Přes den pálilo sluníčko tolik, že jsem si mohl vyhřívát kožíšek před chatou v trávě.

Když přijeli skautíci, poznal jsem v nich mnoho známých z minulých táborů a vítal jsem je skákáním a vrtáním ocásku. Tušil jsem velikou legraci, a opravdu! Vždycky mi někdo házel sněhové koule se svahu, stavěl sněhuláka, kterého jsem pak okusoval, jiný se mnou chodil na procházku nebo mi podstrčil dobré sousto.

Když po snídani většina odešla s takovými prkýnky, co se přivážou na nohy a klouže se po nich, tak jsem se pořádně prochrápal, protože večer vypukala v chatě taková vřava, že už na spaní nebylo pomyslení. Musel jsem občas zaštěkat, aby se všichni trochu uklidnili.

Nejhorší to bylo jeden večer, prý se mu říká SILVESTR. Do světnice se přihrnuly všelijaké příšery, velbloudí, Vikingové, Arabové, čarodějnice na koštěti, piráti, Číňani, šaškové, farmáři a kovbojové, a bylo z toho moc smíchu a výskání. Teprve po řadném očichání jsem zjistil, že to jsou mí přátelé - málem jsem je v tom přestrojení nepoznal. Potom se všichni utišili a děti předváděly různé výstupy a zpívaly, jak už to znám od táboráků. Ležel jsem na pelišku, dělal že spím, ale jedním okem jsem všechno sledoval a moc jsem se pobavil.

Náhle se rozezněly z dolní vesnice zvony a zvonily dlouho a nahlas. Všichni si začali připíjet a objímat se a přáli si samé krásné věci do „Nového roku“, jak říkali. To asi zase bude nějaký tábor - ne?

Slýchala jsem, že cesta do nebe je kamenitá. A skutečně: když jsem se konečně doškrábala do chaty na Andělskou horu, jakoby se mi otevřela brána do ráje. Dívávala jsem se dolů do údolí, kde se na zasněžené louce hemžili mravenci-lyžaři a kde se večer co večer rozsvěcel kouzelný vánoční betlém. Čas se dal určit přesně - podle toho, jak postupovalo slunce. Druhé okno do ráje bylo to, kterým se na nás dívala Andělská hora. Nejkrásnější bylo sledovat poslední sluneční paprsky, které jí zrudověly, když už se vůde kolem nás rozkládaly stíny. Když se chata rozveselila hlaholem našeho skautského národa, už tolik času na koukání nezbylo. Radovala jsem se ze setkání s tolika známými tvářemi a nedovedla jsem si představit, že chata zase osifí a my se rozběhneme do všech koutů. Nebudu asi sama, kdo bude ve všedním shonu vzpomínat na tu krásu, na kterou jsme se na táboře nemohli vynadávat.

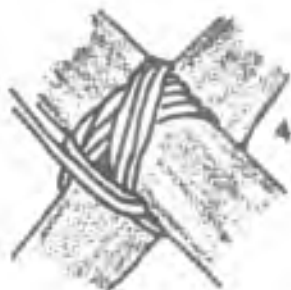
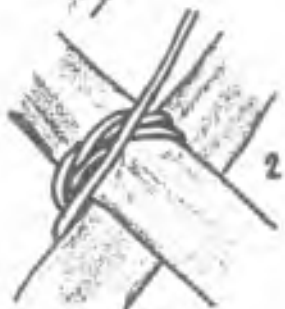
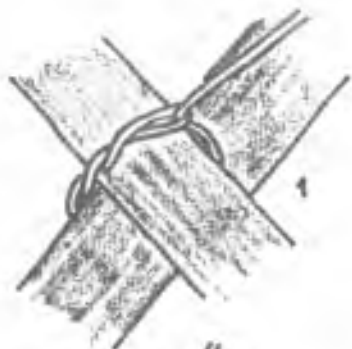
Andělská hora u klínu Fiep
do oken se nám kouká,
sjiždíme dolů po stráni
každý z nás píseň brouká:
vlasy a slunce máme rádi,
červení, modří a bílí.

(:Den co den stoupat nahoru,
to naše svaly slů - uf, uf ! :)

- 9 - KŘÍŽOVÁ VAZBA

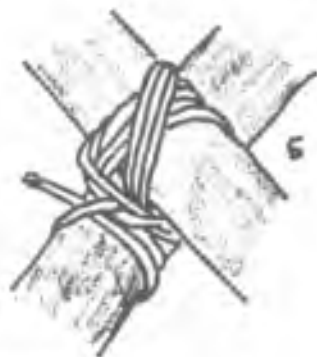
ZAČÍNÁME DŘEVAŘSKÝM
UZLEM, KTERÝ VÁŽEME
ÚHLOPŘÍČNĚ PŘES DŘEVA

TŘIKRÁT OBTOČÍME LANEM
V ÚHLOPŘÍČCE VÁZANÁ
DŘEVA.

DALŠÍ VÁZÁNÍ (OPĚT
NEJMĚNĚ TŘIKRÁT) VEDE-
ME OPĚT ÚHLOPŘÍČNĚ,
ALE JINÝM SMĚREM.

DALE DVAKRÁTĚ OBTOČÍ-
ME SPODNÍ DŘEVO A
CELOU VAZBU UKONČÍME
LODNÍ SHYČKOU.

Dvě hry pro osamělé hlídky.

Fokus se z písmen libovolného českého slova vytvořit co nejvíce dalších slov. Na příklad slovo brambory: brambor, rám, rámy, bor, bory, Bory, rým, brr, ryba, mor, rýma, bar, Barry, bam, bob, boby, Bob, roba, róba. Nemůžeš mít v nově vytvořeném slově na příklad dvě m, když v původním slově je jen jedno. Jsou ti známá všechna slova, která jsme vytvořili z brambor? Našel, nebo našla jsi ještě další slova? Chceš z některého slova, které znáš s námi tvořit slova o závod? Napiš!

Zahraj si s bratrem, sestrou nebo s rodiči slovní kopanou. Když je účastníků víc, je hra rychlejší. Řekni libovolné slovo, tím jsi ho kopl sousedovi, ten má na poslední písmeno, nebo slabiku vytvořit slovo nové a kopnout ti ho zpátky, nebo sousedovi.

Na poslední písmeno na př.: hrad, datel, lavice, Eva, atom, motyl atd

Na poslední slabiku na př.: papír, pířko, kolo, lopata, tabák atd.

Kdo neví dál ztratí bod, nebo vypadne, když je vás víc.

Zlepšováček našeho Ani:

Jak se dá
bruslit
i na
tenkém
ledu.

PLAŠIČ ZVĚŘE. Dokáže večer troubit budíček a ráno večerku a umí dvěma tóny splašit jakoukoliv zvěř včetně skautů. Umí vyklidit pistu zvukem od všech turistů apod. Získali: Jirka, Krysař, Lev, Tomáš.

ŽEBŘÍKOPÁD. Zvláštní odrůda Držkopáda. Dovede padat z jakéhokoliv žebříku a pohmoždit se na jakékoliv části těla. Druhý stupeň: pád spojený s kotrwelcem, resp. saltem. Ukořistili: Jirka, Máma, Tompe.

HADROŽROUT. Sní alespoň jeden hadr, jakkoliv připravený /jako polévka, řízek, přírodní atd./. Jí hadr s úsměvem, nepoužívá soli a labužnický mlaská. Umělec: Štefan.

PATKOŽROUT. Sní denně nejméně šest patek s obsahem nejvýše 20ml. Nejlépe nakrájet i s prsty pro masitou příchut /pozor na kosti!/. Vykousali: Hřibě, Ivana, Krysař.

LIFTOŠALIČ. Dodržuje spolehlivě 9.bod skautského zákona: Skaut je spořivý. Neplatí proto dobrovolný příspěvek na výtah. Obstáli: Všichni.

KLEPAČKA. Pouze pro skautky. Při vstupu do chlapecké ložnice dívka 3x slušně zaklepe. Když se ozve hlas: „Převlíkám si fusekle“, zrudne, stydlivě si zakryje zvědavá kukaďla a rychle projde pokoj. Obstály: Delfín, Hřibě, Krysař, Pírko.

SLON V PORCELÁNU. Oblíbená odborka. Předpokladem jsou 2 levé ruce a nejméně 2x týdně služba. Nádobí se nerozbíjí, ale radostně rozmlátí. Sloni: Aňa, Bubla, David, Delfín, Myška, Šrámek, Štopka.

Andělský Silvestro.

Několik chlapců se vypravilo do města a nakoupili potřeby pro maskování. My ostatní jsme nacvičovali čísla a přemýšleli, jak bychom se namaskovali. Naše maska se jmenovala VELBLOUDI. Já a ještě dva andělé jsme si vlezly pod deky a na ně jsme připevnilly velbloudí hlavu z tvrdého papíru. Ostatní se převlékly za mamedány. Jeden si nám sedl na ramena, jeden vedl. Trubka nás zavolala k první večeři - byly řízky s bramborovým salátem. U stolu jsme si hodně pokřiků a vymysleli Najednou se pustili jsme se ozval od jednoho smích. Služba obalila Štefanovi místo o nejlepší masku. stupy, zpěv a hry.

**TO JE ALE NÁHODA
TAHLE KRÁŠNÁ HOSPODA**

**CHUŤMA NĀM TO STĀLE VĪC
AŽ VYJĚME NA MĚSTĀ**

**DOBŘÍ SALÁT, ŘÍZEČEK,
PŘIPRAVIL NĀM MODRÁČEK**

**DOBŘE CHOVÁNÍ MÁE NUTI
POPŘÁTÍ VĀM DOBRĚ CHUŤI**

Před půlnocí byla druhá večeře: cukroví a ovocné „šampaňské“. Připili jsme si na zdraví, popřáli všeho dobrého do Nového roku a zazpívali naši národní hymnu. Když se zapálila bomba, všichni si zacpali uši, ale bomba jen vzdychla a zasmrděla - nic víc.

NŠ - ě

KDYŽ v chatě na Hoře Andělů se slunce sklání k večeru a k tomu je ještě Silvestra, tak básník se sklání nad lejstra.

PROTO tu máte ve verších pár slov o našich vedoucích:

ŠTEFAN, to je kádr, sežere i hádr.

OLDA je náš kabrnák, peďá s kopce na frnák.

Výborně vaří nám MODRÁČEK, zná škvarky a spoustu vomáček.

Když PIRÁTKA křičí k obědu, tak vlče spadne se schodu.

MÁMA se řítí na lyžích a smrt jí stojí ve očích.

AŽ na kytaru a jeho kroy známe jen VRNETV psací stroj.

Kysar.

Modráček

A když se veze lanovka, je kromě mrtvého dobytka v krabici PUNTA hospodář; má v iebce díru jak kalamář

Program klape jak na drátku a pokud je všechno v pořádku, sednou si vedoucí ke stolu a daj' si sklenku pospolu...

vyměňovat součásti kroje - aspoň do konce tábora, pokušení bylo silné. Jako první se nechal br. Akela zlákat nádhernými americkými odznaky a vyčenzoval Kanaďanovi svůj klobouk za šerpu plnou vyšívanych odborek. Ale nezůstal sám, po něm se zbavili klobouků bratři Pinda, Lev, Sedmihlásek a Roma, kteří zase získali součástky krojů zámořských skautů. Pak je následovali další výměnou za trička, čapky, kudly, šátky, košile a samozřejmě nové nebo zajímavé odznaky.

Všechny tyto "relikvie" jsme si přivezli spolu s Jamboreevými Novinami domů. Věděli jsme, že každý z nás se může jako skaut zúčastnit světového Jamboree jen jednou za život, a proto jsme se snažili, abychom měli z letošního Nordjambu -75 pěkné památky.

Fotograf.

Má vlastní fotoaparát a ví jak jej ošetřovati. Zná v přehledu dějiny fotografie. Zná zásady vytvoření fotografického obrazu a nakreslí jeho schema. Zná účel a přednosti jednotlivých fotografických druhů přístrojů, druhy uzávěrek, filtrů, nastavních čoček, jejich význam a upotřebení. U objektivů zná význam a přednosti či zápory světelnosti, délky ohniska, různé

druhy a soustavy. Popíše princip a vysvětlí použití teleobjektivů, širokouhlých, měkce či tvrdě kreslicích objektivů. Dovede vypočítat vhodný objektiv pro udaný formát nebo naopak. Zná druhy negativního a pozitivního materiálu, postup zpracování, správné uschovávání. Zná zásady barevné fotografie a postup zpracování. Zná druhy exposimetrů, přednosti a použití. Zná zásady fotografování při umělém světle. Ví jak se zeslabuje nebo zesiluje negativ, zhotovuje diapositiv, zvětšuje. Vysvětlí kompozici snímku, tónování papírů, fotomontáž. Dle určení instruktora zhotoví 8 snímků, z těch 2 při umělém světle, vyvolá je v jeho přítomnosti, rychle usuší a provede kopie /ne zvětšeniny/. Nejméně 6 musí vyhovovat expozičně, ostrostí a řešením. Předloží album vlastních snímků ze skautského života, přírody.

Poznámka: snímky, které zhotovuje dle určení instruktora, jsou černobílé, ne barevné!

AKRE PÍŠE BAHŇÁKOVÍ:

Milý Bahňáku,

moc Ti děkuju za tvoje prociťtěný slova. Já jsem to hned věděl, že jsi prima kluk. Už jsem Ti hrozně dlouho nepsal a od té doby se toho tady u nás v Holandsku mnoho semlelo. V Fíjnu jsme měli první sraz skautíků z naší holandské oblasti, hráli jsme prima hru a tak jsem se krásně prolítal po lese. Potom se promítal film o Severce 75, kde Ty i já jsme hvězdy první velikosti. Kdyby tento film viděl nějaký režisér z Hollywoodu, určitě máme o kariéru postaráno a Rintintin (kdyby ještě chudák-nebožtík žil) by pukl závisť. V prosinci jsme měli druhý sraz, tentokrát jako schůzku v klubovně. Měli jsme krásně nastrojený vánoční stromček (strojily ho Myška, Šipka a Ček), zpívali jsme krásné koledy, já jsem taky moc krásně vyl, potom se rozdávaly vlastnoručně vyrobené dárky, hrály moc pěkné hry, zkrátka bylo to moc pěkné.

Jinak jsem měl hrozitánskou smůlu s tou zkouškou "Tři slepičích kostiček". Když jsem skládal první kostičku - celý den toulání se, aniž by Tě Tvůj pán viděl či chytil, tak mne po návratu domů očekával výprask. A taky jsem díky tomu složil bobřika hladu, protože můj pán řekl, že kde jsem se toulal celý den a celou noc, tam se mám taky napapat. Jenomže potom asi zapomněl a zavřel mne do temné komory. Byla tam hrozitánská tma a jenom miska vody. A tak

jsem vlastně ulovil bobřika hladu i odvahy, s "člověkama" to máš těžký.

Na druhou kostičku bych raději ani nevzpomínal. Ono se řekne - celý den se cpát a coát (a já mám na to trénink ze Severky), ale mně Ti bylo potom tak hrozně moc špatně. Nejhorší je to ale s tou třetí kostičkou zlobného chování, chodit někde u nohy, čurat jen tam, kam se to smí. Zkrátka - třetí kostičku se mi zatím nepodařilo složit, neb jsem poňural zadní kolo od sousedovic nového Onla a když mi jejich vořech proto nadával, tak jsem se s ním trochu

...ZAPUKL MNE DO
TEMNÉ KOMORY...

konopí a třetí kostička byla v "čudu", ale levé noho, které mi vo-
řech trochu natrhl, je už skoro zahojené,

Musím Ti taky napsat, že jsem tu založil nejšší skautskou
smečku. Protože mám největší zkušenosti (jen zase neříkej, že jsem
neskromný!) tak jsem se stal jejím vůdcem. Mám veliký problém s
tím, že v mé smečce všichni štkají holandsky, takže mi to ohromně
třísá. Mám skautfiku zeuverky, kteří si vešer ve stanech vyprávějí
všimly německy a zapomněli, že jejich tatínkové a maminky jsou Češi
a že by tedy v první řadě měli umět mluvit svoji mateřštinou. Ale
nomalu už učím svoji smečku česky. hlásil se k nám taky sousedovic

ZRZAVÝ KOCOUR PUTTY

kocour Putty. Jelikož ne-
uměl vůbec štkat, tak
jsem ho nerýjali. Musel
jsem ho někde prohnat. A o,
abych nelhal, utíkali jsme
vlastně oba - já vpředu
a on vzadu. Má škaredý drá-
ny a moje ucho ještě neby-
lo docela zahojené. A stej-
ně jsem byl rychlejší, čímž
jsem mu jednak utekl, jednak
jsem tak složil část odbor-
ky atleta v běhu. Stejně s ním ale bude ještě moc starostí. Skaut ne-
nomlouvá, ale věř mi, milej Babňáku, že Putty je zrzavej, zlostnej a ta-
ky nitomej kocour a já kocoury nemám rád. Ještě, že mu dali na krk rol-
ničku, takže když ho slyším, raději jako moudřejší ustouním. Jenom něk-
dy holt musím ustounovat moc rychle.

Pod oknem lne vyštěkává moje smečka, takže musím končit.
haf vrrr haf haf, haf, haf haf haf vrrr, vrrr vrrr vrrr, haf haf vrr,,
haf vrrr vrrr haf, haf vrrr, vrrr haf vrrr haf,, haf vrrr,, vrrr haf
haf haf, haf vrrr haf, vrrr vrrr haf haf, vrrr vrrr vrrr,, haf vrrr
vrrr haf, haf haf, haf haf haf (s háčkem!)

Tvůj

Ake

Redakční kruh Tam-tamu : Cookie, Pirátka, Radek a spol.

Předplatné činí pro čtenáře z Evropy 12,-Fr, ze zámorí § 8,-

Bankovní spojení :

Schweizerische Volksbank Murten, Konto 30/10771/33 - Tschechoslowa-
kische Pfadfinder. Postscheckkonto banky 17-988 Fribourg /Schweiz/.

Čtenáři z Německa mohou použít též konta v BRD :

Rüsselsheimer Volksbank, BLZ 500 930 00, 6090 Rüsselsheim,

Konto Nr.7407 , Tschechoslowakische Pfadfinder i.d.BRD.

A.Z. 3000 Bern 1

Postretouren an :

Postfach 295

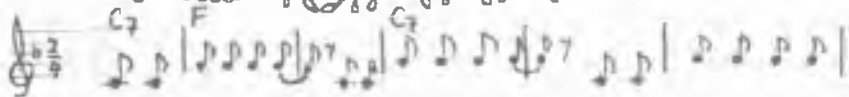
CH-8021 Zürich 1

Verband der

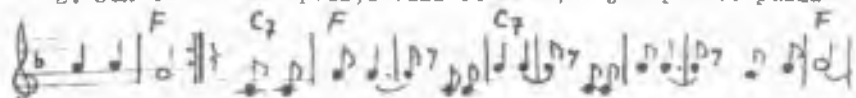
Tschechoslowakischen

Pfadfinder in der Schweiz.

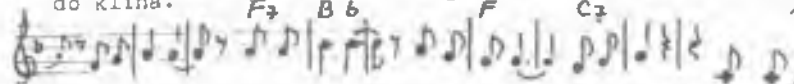
NIAGARA

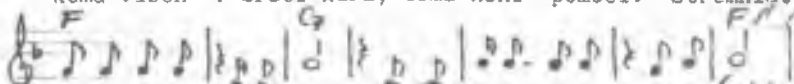
1. Do vln Niagary hledí tulák starý, na svou první lásku
2. Jak tam stáli spolu, óvali se dolů, až jim půlnoc padla

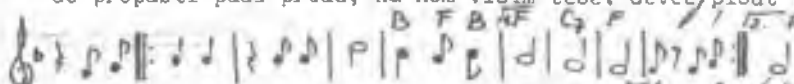
vzpomína,
do klína. Temně hučí Niagara, temně hučí do noci

komu vášně v srdci hárá, tomu není pomoci. Střemhlav

do propasti pada proud, na něm vidím tebe, děvče plout

Škoda, že ten přelud krásný nelze o-bejmout, škoda, -jmout!

2. Osud tvrdou pěstí ničí lidské štěstí,
i ten nejkrásnější jara květ.
I ten kvítek jara vzala Niagara,
nevrátí jej nikdy, nikdy zpět.

